

שנן את המשנה בעל פה בקלות

Memorize the Mishnah, very, very easily

ערכין
פרק ב'

א	ב	כ	מ	ו	י	ע
ח	ס	כ	ג	ס	ו	ו
א	ב	פ	מ	ו	ג	ג
ח	ס	ה	ב	ח	ס	ר
מ	א	א	ג	א	א	ו
א	ג	א	פ			
א	ב	פ	מ	ו	י	ע
ח	ס	א	ב	פ	מ	מ
ו	י	ע	ש	ע	א	ב
מ	א	ו	י	ע	ש	ש
ה	ב	פ	מ	א	ת	ת
ש	כ	ב	ב	ו	ג	ע
מ	ו	י	ע	ש	ל	ה
ג	א	פ	מ	ו	י	ע
ע	ק	ג	א	פ	מ	ו
ע	ש	ע				
ת	א	פ	מ	ו	ת	ת
ו	מ	ע	א	פ	מ	ע
ו	מ	ע	ש	א	פ	מ
ו	ע	י	ב	ה	מ	ל
ה	ב	פ	ר	ו		
פ	ש	ו	ט	ר	ש	ו
ט	ש	ע	י	י	ק	

ערכין
פרק ב'

א אין בערכין פחות משלע, ולא יאמר על חמישים שלע. כיצד? גמן שלע והעשיר, אינו נותן כלום. פחות משלע ועשיר, גמן חמישים שלע. הינה בידיו חמיש שלעים – רבוי מאיר אומר: אינו נותן אלא אחת, וחכמים אומרים: גמן את כולם.

אין בערכין פחות משלע, ולא יתר על חמישים שלע. אין פמה בטוצה פחות משבעה, ולא יתר על שבעה עשר. אין בגאנים פחות משבעה אחד, ולא יתר על שלשה שביעות.

ב אין פוחטין מארבעה חדשים חמישים חמוץרים בשנה, ולא נראה יאמר על שמונה. שמי הלחם גאנלוות אין פחות חמינימ, ולא יתר על שלשה. לחם הפנים נאכל אין פחות מתשעה, ולא יתר על אחד עשר. קטן גימול אין פחות משמונה, ולא יתר על שניים עשר.

ג אין פוחטין מעשרים ואחת תקיעות במקdash, ולא מוסיפין על ארבעים ושמונה. אין פוחטין משני גבלין, ולא מוסיפין על שש. אין פוחטין משני חילין, ולא מוסיפין על שניים עשר.

ובשנים עשר יום בשנה החוליל מפה לפני המזבח: בשחיתת פסח ראשון, ובשחיתת פסח שני, וביום טוב ראשון של פסח, וביום טוב של עצרת, ובשמונת ימי החג.

ערכין
פרק ב'

ולא היה מכה באבוב של נחושת אלא באבוב של קנה, מפני שקולו ערבות ולא היה מחקיק אלא באבוב ייחידי, מפני שהוא מחקיק יפה.

ו וְעַבְדֵי הַכּוֹנִים הָיו – דברי רבי מאיר. **ר** רבי יוסף אומר: משפחות בית הפגירים ובית צפريا ומאמאות היו משיאין לכלהונת. רבי חנניא בן אנטיבנוס אומר: לוים היו.

ח אין פוחתין ממשחה טלאים המבוクרים בלשפת הטעאים, כדי לשחת ולשני ימים טובים של ראש השנה, ומוסיפין עד לעולם. אין פוחתין ממשתי חצוצרות, ומוסיפין עד לעולם. אין פוחתין מתשעה כינורות, ומוסיפין עד לעולם. והצלצל בלבד.

ל אין פוחתין ממשנים עשר לוים עומדים על הדוכן, ומוסיפין עד לעולם. אין קטע נכס לערחה לעובדה אלא בשעה שהלוויים עומדים בשיר. ולא היו אומרים בגובל וכיינור אלא בטה, כדי ליתן תбел בגעימתה. רבי אליעזר בן ינקל אומר: אין עולין למגנו, ואין עומדים על הדוכן, אלא בארץ היו עומדים, וראשיהם מבין רגלי הלויים, וצערם הלוויים היו נקראים.

